

novi ljubavni nered (II)

*paskal brikner
alen finkilkro*

U knjizi koju posvećuje Rajhu, Rože Dadun (Roger Dadoun) u više navrata pobedonosno navodi geslo Velike Braće iz Orvelove 1984: »Ukinućemo orgazam«, i u tome a contrario vidi sjajni dokaz Rajhovoga genija. Čovek bi se mogao opkladiti da bi jedna diktatura koja se zakonski neposredno paća u ovu oblast pre izdala naredbu o obaveznome orgazmu. U želji da od Rajha po svaku cenu napravi »prevratničkog«, apsolutno remetećeg mislioca, Dadun tera dotle da ustvrdi kako orgazam »ostaje najmonumentalnije narečeno svakog diskursa — slepa tačka na koju ciljaju, da bi je obezmenile, sve perspektive predstavljanja, svi pravci bekstva (...), prvi čin koji navodi na beskraje priče oko sebe, ali na koji se, gazdeći sporazum, mora navući crnilo« (str. 341). Kako, baš na protiv, ne videti da je orgazam uvek reč vlasti, da on nije slepa tačka nego zaslepljujuća tačka, i da je, kako umetanje želje — izvana — u mirnu nutrinu zakona, sami glas ustanove.

Muška seksualnost, rekosome, u suštini je stvar oskudice: dejstvu je na mahove, ne zna za neposredno ponavljanje, i u svojim najvećim provalama ostaje podložna pomirljivosti s osrednjaštvom Ejakulacije, uporedimo li je sa zadovoljstvom koja žena može, u najboljem slučaju izvući iz penisa, očigledno je neravnopravna razmena: ona je bezmalo ništa u poredenju s bezmalom svim: ako ima srazmerno, ima je tek unutar muškog genitalnog sistema, kad pražnjenje odmerimo prema napetosti koje mu je prethodilo: suštinska funkcija Savršenog Genitalnog Orgazma jeste da poništi i odnese celokupnu groznicu, celokupnu strast koja je pre vrhunca nastanjivala telo: »u završenome zadovoljstvu samo pražnjenje energije jednako je napetosti«. — Ejakulacija, to je izmišljotina o jednakom paritetnoj razmeni, to je dam/daš, uzbuđenje kao da nalaze ispuštanje: dajem ti da bi mi vratila, ovde se dve podjednake količine razlažu poništavajući se. Seksološka ideologija kao da se, u biti, boji samo jednog: da se plot ne ostavi kao plen bunilu, ne propusti polimorfnoj putanji najrazličitijih emocija: otuda nisu sveopšti propis: potpuno pražnjenje: otklanjanje svake žestine, naglo ukinuće strasti (merilo za »dobar« orgazam, ponavlja Rajh, jeste to da li, kad se jednom doživi, izaziva želju za spavanjem: prosto da o orgazmu mislimo kao o zameni za valijum!) U ovim preporukama postoji dvostruko usmrćivanje: usmrćivanje želje (na koju je stavljena tačka) i zadovoljstva (koje je zaboravljeno). Zato što neuroza, bolest vrebaju u svakom trenutku, uvek, i čim se ispoljila, valja oslobađati seksualnu energiju: kao da u želji jednog bića za drugim gamižu svi zločini, svi užasi za koje se čovečanstvo ikad okrivljavalo, kao da je sama pohota toliko velika opasnost da hitno treba poučiti ljubavnike nekom delotvornom načinu parenja kako bi se kasnije bolje razdvojili. Orgazam po Rajhu, dakle, veličanje je funkcionalizma, najutilitarnijeg telesnog mehanizma: on nije toliko vrhunsa tačka zadovoljstva koliko izbjavljenje stvorenja koje tlači višak tegobe i napetosti od kojeg ga bez odlaganja treba rasteretiti. To više nije uživanje nego iskupljenje, ne više Dionis nego Isus!

A ako bi ejakulacija bila produžavanje, drugim načinom, primata razmnožavanja? Ako bi podbadanje da se uživa »higijene radi« danas zamenjivalo stari hrišćanski imperativ množenje koji je pritiskao radnje tela? Ispuštanje semene tečnosti je krug orijentira, velika Sredina, računarska knjiga, prosečna genitalnost koja na telu iznova uspostavlja male teritorije, male sefove koji se povremeno otvaraju kako bi se iz njih ispuštalo ono što pretiče. Ejakulacija, u zvezde kovana kao jedinstvena i vrhunsa seksualna tehnika, nastavlja isti rad na otkrivanju pretnji, odstranjivanju mogućnih zbivanja, na betonskoj zapreci kruženju energija. Kroz nju se nastavlja san o Velikom Felusnom Središtu koje sebi na korist zgrće sve silovitosti s periferije, u kojem se celo telo smiruje i nalazi svoje jedinstvo (a svekoliko pobočno uzbuđenje, svekolički pregenitalni erotizam, u ovoj optici, imaju za cilj samo da pojačaju središnje zadovoljenje). Propagandom u korist orgazma u suštini se ponavlja samo sledeće: svaka privučnost jednog bića od strane drugog dovodi u opasnost razumne norme života. Prema tome, dobra seksualna veza nije drugo od ispravljanje neke neobičnosti, pripitomljenje, pod genitalnim starateljstvom, jedne neukročene sile koju će odstraniti potpuno uklanjanje. Svaki seksualni odnos koji bi u telima održao čestice libida ili pohote bio bi proglašen za kobni, za izazivača nevolja. Erotizam je poremećaj koji valja stabilizovati. Orgazam kao završno zadovoljstvo obnova je tog remećenja uspostavljenog reda. Dobar nagoniski podstrekač je mrtav nagonski podstrekač.

Svesti uvod, milovanja, razne igre na približnost sladostrašća, to sasvim tačno znači latti se operacije isceljenja i telesna zadovoljstva videti samo iz medicinskoga ugla. To znači poreći da odstupanje, čekanje, »zastoj (staza) energije« (Rajh) mogu imati nekog smisla, naslade kao takvi (a da nisu podređeni središnjem grčenju), to znači poreći da odloženo zadovoljstvo može biti i neko drugačije zadovoljstvo, to znači svesti ih na predigru za uspostavljeni poredak obaveznog izlivanja. Ejakulacija tad doista dejstvuje kao ponovno dovođenje u red onoga što ju je unapred obaralo ili onoga što joj, bolje rečeno, izmiče. U ovoj optici, genitalni organi muškarca i žene nešto su kao okupirane teritorije koje valja umeti privesti nezavisnosti, to jest osloboditi od uzbuđenja koje ih kinji. Time se pretpostavlja da je ovako viđen orgazam seksualna zrelost, drugim rečima — zastoj u razvoju jedinke upregnute u jaram zakona: »Orgastički moćne jedinke — izuve nekolicu nežnih reči — niti raz-

govaraju niti se smeju za vreme seksualnog čina. Razgovor ili smeh ukazuju na težak poremećaj u sposobnosti prepuštanja.« Upozorenje mogućim brbljivcima, policija želje bdije. . .

Da li je politički ispravno imati orgazam? pita izvesni kretan iz SAD (u Halo, volim te od Džima Hejniza /Jim Haynes/). Ali da, druže, s političkog stanovišta samo je to i ispravno, orgazam, ublažavanje nape-tosti! Jer san svake »seksualne revolucije« jeste nenalaziva ravnoteža između vlasti i želje, između nesigurnosti nagonskih pokretača i društvenih prinuda rada. S tog stanovišta, orgazam ima prvorazrednu ekonomsku ulogu: on poput sundera skuplja preostatke, upija višak uzbuđenja, obezbeđuje kretanje, prinos naslade. U isti mah, on je načelo nedangubljenja: otklanja opasnost od traćenja vremena, od erotskog skitalaštva, što je moralna pogreška u odnosu na zadatak koji valja obaviti. Posredno, baš orgazam određuje genitalno kao novu teatralnost, novo predstavljanje, slivanje svih struja u neku oblast, filter koji mora imati moć povezivanja, koji mora da u trbuhu spoji uznemirujuća dejstva i strujanja, sile što se uvlače u kruženje i čiji naboj on mora da isprazni. Time orgazam pristupa postojanom proneveravanju fondova koje dovodi u sklad sa zakonima kako bi održao izotermiju i izonometriju tela, istinsko lučenje uživanja čija je svrha da očuvaju uravnoteženost organizma. Valja znati okončati štrajk, govorio je veliki torez: istu pesmu pevaju i seksolozi: valja znati okončati snošaj, nećete mi ga valjda ostaviti nedovršenog, i zato svaki nagon, svaki izvor događaja mora, pod pretnjom izopštenja, proći kroz sud orgazma.

Muška pohota spontano se zamišlja po uzoru na prvobitnu akumulaciju, spermičko izobilje: pošto izgleda da je zadovoljstvo srazmerno količini sperme koju ispušta penis, ona što je obiljnija količina semene tečnosti, to su (po pravilu) uzbuđenja neprekidnija: dokaz je onaj čovek koji je, da bi masturbirao, pričvrstio sebi na polni organ napravu za električnu mužu i nekoliko minuta kasnije umro od iscrpljenosti, kupajući se u krvi. . . (ili pak onaj sadovski raskalašnik u Žistini koji se veša da bi ejakulirao nekoliko puta zaredom i koji preseca konopac neposredno pre potpunoga gušenja). I obrnuto, prvi potez mnogih muških perverzija: odbijanje ejakulacije, tog jedinog heteroseksualnog, normalnog, kodiranog, zakonom uredenog, dozvoljenog svršavanja. Na primer, onaj neobičan slučaj iznet u La Revue médicale, n° 17, koji je preuzeo Mišel de M'izan (Michel de M'Uzan) u delu La Sexualité perverse (Perverzna seksualnost). Subjekt pun tetovaža i unakaženja stečenih putem drevnih mazohističkih postupaka nije poštedeo ni svoj genitalni aparat: »Mnogobrojne igle fonografa bile su mu, kao što pokazuju rendgenski snimci, zarivene čak i u testise. Penis je bio sasvim modar, možda usled ubrizgavanja tuša u neki krvni sud. Vrh glavića bio je rasečen žiletom kako bi se povećao otvor. Čelični prsten koji je imao nekoliko santimetara u prečniku bio je trajno postavljen na kraj uda, nakon što je od prepucija napravljena neka vrsta jastuka ispunjenog parafinom. U telo penisa bila je zabijena namagnetisana igla, crtica crnog humora, usudio bih se da kažem, jer penis je tad mogao svojom moć pokazivati tako što je skretao iglu na kompasu. Drugi prsten, premestiv, stezao je početak mošnica i koren penisa (...). Konačno odricanje od snošaja M. je smatrao neodvojivim delom svojih mazohističkih prohteva.«

Žena — »životinja za uživanje«? »Plen i sluškinja kolektivne pohote«? A ako su ova opšta mesta samo iluzije koje muškarac tomom održava o sopstvenim uživačkim kapacitetima? Da nije on čisto čulnim ciljevima potčinio polovinu čovečanstva, da njegov prohtev za nasladama nije toliko jak da mu je trajno potrebna klasa robinja koja se tom prohtevu posvećuje pomamno, i bez odмора? Ali kad poznajemo granice što ih fiziologija nameće muškarcu u oblasti zadovoljstva, počinjemo naslućivati da taj argument valja čitati obrnuto: možda muškarac ne potčinjava ženu zato da bi sasvim slobodno uživao, nego zato da bi u njoj ugušio pohotu za koju mu se čini da je tako jaka, tako žestoka da za sva vremena baca u zasenak i relativizuje njegovu. Tad bi se potvrdila pretpostavka jedne američke psihanalitičarke po kojoj »jedan od neizbežnih ugaonih kamenova na kojima se temelje sve moderne civilizacije jeste prinudno suzbijanje prekomerne seksualnosti žena. . .«

»Bacam ikru«, »Puštam pevcu krv«, »Pičim znoj«, »Balavim četku«, »Cedim sok iz muda, »Trljam žlezdu« »Opaljujem metak«, svi ti izrazi, i ovako sirovi, nisu ružniji od smejurije od eći »ejakulacija« koja podrazumeva vitoperenje, izmeštanje, skidanje oplate, ali su smešniji od nje. Nije ejakulacija omama koja obara s nogu i nosi do vrhunca pijanstva, nego malo otimanje, trzaj od kog čoveka jedva podilaze trnci. U »ejakulaciji« pr svega čujem »jako, jako«, krik egzotične ptice sličan brbljanju papagaja, a iz papagaja izvodim groteskno ponavljanje, karikaturu jezika, kao što je ejakulacija muška karikatura ženskog zadovoljstva.¹⁰

Tako rajhovsko ispitivanje odmiče ističući suparništva, praveći razliku između istinske ljubavi i njene zabašurene suprotstavljenosti, neuroze, sadizma, homoseksualnosti, pornografije. Ne delići rod na vrste nego odabirući potomstvo, odstranjujući odstupanja, razvrstavajući kandidate, razlikujući istinito od lažnog, dresirajući ljude da se ravnaju prema tome. I tako tela, kad se sretnu, ne stvaraju nikakav nov smisao, ove unapred utvrđene istine već su ih navikle na ono što moraju izvršiti ako neće da potonu u ludilo ili u čudovišnost. Snošaju, po ovoj muško—medicinskoj verziji, nedostaje hrane te on vazda predstavlja likvidatora. Materija želje trpi istinsko siromašenje i osuđuje duh na jednostavne operacije funkcionisanja i nefunkcionisanja. Nagomilavanje novih oseta, istraživanje skrivenih ili udaljenih površina još je samo mogućnost bez koje ljubavnici lepo mogu ili koju ostvaruju teška srca (»i šta s tim?«). Pasiva stvorena takvim skretanjima postala bi i suviše velika u odnosu na jednostavnu putanju genitalnog zadovoljstva: ko zna, možda novi oblici stiskanja što ih izmišljamo samo prikrivaju neprilike i troškove nastale razdešenosti? U ovom obliku kopuliranja — koji današnja seksologija zagovara na sve strane — postoji nepovrtna tendencija opadanja stope promene, iznenadjenja, izumevanja.

Shvatamo da orgastički realizam dopušta da ponekad u njega provale dve suprotne neumerenosti: neumerenost snage, veličine, kad se ud, povinujući se svojoj društvenoj sudbini, razdražuje na veličan-

stven način i šest, sedam ili deset puta ponavlja svoje podvige, smešno muško nadmetanje, istinski kulturizam kite čiji glavić predstavlja još samo prsa isturena ispod gaća, nestrpljiva da povaljuju, zaprepašćuju; ili pak nesvesna omaška, odsustvovanje penisa iz njegove funkcije što se iskazuje kao impotencija ili prerana ejakulacija, tajna pobuna organa protiv dodeljenog mu zadatka, zahtevanog kuluka, priznanje, kroz štrajk, prečutnog nepriznavanja orgazma.

Jedna ista tegobna metafora provlači se kroz sve seksološke pri-ručnike: orgazam je rad, ljubavnici su dobri radnici seksa (znači li to da bi moglo biti i loših radnika?), oni moraju biti golicati i truditi se. Slepo se povodeći za teorijom industrijske racionalizacije, ideologija orgazma je utilitaristička; ona je prilagodavanje sredstava cilju, u minut tačno štopovanje i najneznatnijih pokreta, sve u njoj teži dragocenome ishodu. Orgazmička apoteoza hemijski je talog čiju pojavu naučnici iščekuju sa zebnjom, i koju laboratorijski šegrti moraju brižljivo dozirati. To znači da rajhovska seksologija sanja o idealnoj seksualnoj vezi koja šljaka bez prepreka i poteškoća, u nemom savršenstvu organa, oniričkih snova u kojima svi mehanizmi uzbuđivanja mogu dejstvovati u čistom, »prirodnom« stanju, neokaljnani bilo kakvim izopačenim pokretom, psihičkim poremećajem ili »društvenom kugom«; sve bi tu bio sušti red i funkcionalnost, tačna mera oseta, sredena piramida milovanja i nadražaja, tanani krešendo koji vodi dvoje partnera do jednovremene i jedinstvene ekstaze — najbolji mogući od svih svetova uživanja. A za ta racionalizovana, idealna sparivanja, dokrajca našancama prema »vegetativnoj struji života« (Rajh), sanja se da su u konačnu: da su zatvorena za spolni svet (ili, pre, zatvorena za rdav, društveni svet, a otvorena za večni, kosmički svet), dovoljna sama sebi, da žive jedino od vrela genitalnosti, u jednostavnom erotizmu koji sprečava razvrat i raspršuje neuroze. Tad bi ona, u svom nezavisnom mikrokosmosu, oblikovala poboljšanu, dinamizovanu sliku života u društvu: širenje, praznjenje, opuštanje koje, tako da kažemo, kao u ogledaju pročišćava nepravinilne ritmove rada, muke i zadovoljenja iz kojih se sastoji ljudski hleb svagdašnji. Orgazam je nadoknada: ljubavnici su bili savesni, i doista zaslužili svoje uživanje. Erotska vrlina jeste izvršenje zadatka s određenim ciljem: poželjna je sama želja ili, bolje rečeno, želja je objekt koji se postavlja kao da ga treba poništiti. (Ali pretpostavka o »prirodnoj samoregulaciji seksualnosti« koju potom izopačuje društvo, taj rajhovski rusozizam što ga je pobio još Lewinter u jednoj veoma gustoj knjižici¹¹, sam sebe prokazuje kao utopiju od samoga početka: jer, ili je kapitalizam izopačavanje seksualnog, večno valjane erotske prirode čovekove, te dakle valja srušiti buržoasko društvo, proizvod istorije, kako bi se ponovo našlo an—istorijsko vreme sreće, slobodne genitalnosti; ili je pak i sam kapital poseban libidinalni mehanizam, društvena tvorevina koja nudi naročita uživanja, svet određene želje, a tad se celo rajhovsko viđenje političko-seksualnog ruši kao kula od karata.)

Kao pokretači zadovoljstva (i rađanja), svi se penisi mogu međusobno upoređivati zato što su doznačeni istom zajedničkom funkcionalno /racionalnom imenitelju; ejakulaciji kao opštem ekvivalentu svih penisa. Tako se čovek koji kopulira nikad ne pojavljuje kao želja i uživanje, nego kao sila apstraktne društvene potrebe. Orgazam utvuljuje u seks čitavu metafizičku korisnosti: Moralni zakon upisan usred penisa (pa prema tome, posredno, i usred vagine) pozitivniše čoveka u njegovoj suštini i ustanovljuje ga u konačnom odnosu s njegovim zadovoljstvom: zadovoljstvo je ono što se dešava na kraju ili, bolje, ono što obeležava kraj čina (ma u kom se trenutku uplelo). Racionalni kod ejakulacije zasniva se na poništenju svake ambivalencije u korist ekvivalencije uzbuđenja/praznjenja.

Po Rajhu, bolest je upravo želja, i zato čovekov ukrućeni polni organ mora odmah biti i polni organ koji ejakulira, podignuta cev. Jedan isti pattern — predstavljiv, merljiv — reguliše i orgazme s gotovo neopazivim izoblicenijama. Praznjenje postaje dostupno nekoj vrsti geometri- zacije pri čemu se apscise i ordinate koriste da bi se prema njima tačno odredilo mesto krivuljama uzbuđenja i nadraživanja u seksualnom odnosu; uz govoreni orgazam pojavljuje se i mereni orgazam, pa prema tome i merljivi orgazam koji se da kontrolisati. U neredu zagrljaja, završeno zadovoljenje obeležava načelo stvarnosti kojem niko ne može izmaći. Takvo je, dakle, veličanje orgazma: on se uzdiže kao društvena nadmoć, neverovatna lakoća zasićenja čoveka koja se u zvezde kuje kao blagotvorno i spasonosno ponašanje.

Svedeći mužjaka na njegovu ejakulatornu funkciju, seksualni se odnos preobražava u nešto prvotno, istinito, doslovno, u odnosu prema čemu je sve ostalo samo razuzdanost ili mističko danonoćno okapanje. Sve što se parazitski utrpava u ovo jednostavno zadovoljstvo, sve što su natuknuća s ruba nekog drugog uživanja, samo je nagnjilost i pakao razvrata. Funkcionalno obeležava sintezu čistog razuma i razuma praktičnog, ono je lepo plus korisno; a samo korisno u isti je mah i ono što je moralno i ono što je istinito. Seksološko imaginarno sanja o tome da uputi seks njegovom istinskom odredištu i za sva ga vremena odvratiti od izveštačenih izmišljotina moralne iskvarenosti i izopačenosti koje zamagljuju i unižavaju prirodno pripovedanje koitusa. S tog stanovišta, savršena seksualna veza je mehanizam bez omaške, bez falinke, u kojem ništa ne ugrožava međusobno povezivanje elemenata i providnost procesa: zahvaljujući tome društveni pogled može proderi do dna tela i organa, predvideti gibanja u njima, nadzirati izvedenice iz njih, regulisati odstupanja. Na taj način apsolutna čitljivost seksualnog čina brka se i s apsolutnim nadzorom pod okom strućnjaka.

Ejakulacija je pomalo kao istina seksualnog odnosa, njegova zlatna podloga, konvertibilnost, njegova stopa razmene (što sprečava slobodno međupovezivanje uživanja bez pokrića). Prolivena sperma igra tako ulogu Velikog Prirodnog Izvistioca; ukazuje na to da je seksualni odnos izvršen uspešno te da je, prema tome, zaključen. Sperma, to je potpis koitusa, preobražaj jednog prirodnog proizvoda uz pomoć pogodbe; ako kroz vulvu ne bi izbljuvao te gomilice belih i zrnastih pahuljica, muškarcu kao da bi nešto nedostajalo. Semena tečnosti, u seksualnome ugovoru, igra ulogu sredstva razmene, erotikoga novca: ona, i sa-

mo ona daje smisao vezi, i samo od nje malo ili mnogo zavisi trajnost ili kratkoća seksualnog tržišta; dokle god se sperma ne izbaci, sparivanje je nešto što tek treba obaviti, inače će odlutati u apsurd i neodređenost. (Ali, odbije li se ovaj način razmene, odbija se muški stereotip ispuštanja semena. Ako muškarac više ne ejakulira — ili ako, barem, orgazam ne postavlja kao jedini cilj svoje želje — raspada se ceo paket pobuda koje ga podstiču; izvan providne sfere izbacivanja semene tečnosti u kojoj je sve jasno pošto je dovoljno da se to želi za svoju spermu, muškarac naprosto više ne zna šta hoće. Hipoteza: prinuda na orgazam — za muškarca kaogod i ženu — tu je upravo zato da razreši strepnju što se ne zna šta se hoće. Pitanje šta treba, a šta ne treba činiti dok se vodi ljubav, to pitanje psihoanaliza i seksologija izazivaju naprosto tako što prihvataju da odgovore na nj.)

Muški orgazam spada u red očiglednosti: postojan je, vidljiv, izmerljiv, očevidan, posredovan statutarним društvenim takmičenjem.¹² Semenij tečnosti se pridaje vrednost zato što se vidi, dotiče: otuda pregnancija muškog modela naslade: da je sperma mikroskopski sitna, nezreciva, neopipljiva, da njeno izbacivanje nije praćeno splašnjavanjem uda, ne bi vredela ništa, pogađala bi je ništavnost (kao i uživanje žene koje, pošto je neopazivo, nikad nije izvesno). Danas je seksologija ta disciplina koja, u svojoj prostodušnosti, svedoči o svojoj nesposobnosti da uhvati elemente ženske seksualnosti u njihovoj korenitoj neobičnosti. Posebno je rajhovska seksologija oduvek bila zahvaćena nesavladivom alergijom, užasom od žene kao od Drugoga koji ostaje Drugi. Rajh trpi samo potčinjenu ženu, našancanu prema muškoj erotici, dublet ili šuplji odlivak muškoga falusa. Zato joj on daje iste želje koje i muškarcu ili, bolje rečeno, utapa njihove različite pohotljivosti pod isti zaštitni znak orgazma. U ime orgazma, isto tako, tog vrhunca nad vrhuncima, izriče se i osuda homoseksualnosti: »Možemo zaključiti da je prosceno seksualno zadovoljenje zdrave heteroseksualne jedinice snažnije nego kod zdravog homoseksualca.« Za rajhovce je bitno bilo da se seksualni odnos dokrajči u smislu u kojem se na francuskom kaže »dokrajčiti ranjenika«. Orgazam treba da bude poslednji trenutak, da ima pogrebni sjaj usmrćivanja, streljanja. Ljubavnici treba da žele imajući u vidu muk, da svršavaju samo zato da bi u sebi učutkali prohtev za uživanjem, da počnu samo da bi završili, da hoće upravo ono što će ih pokositi. Kao da »formula orgazma«, ritma širenja (napetost, naboj), kontrakcije (praznjenje, opuštanje) nije samo muška formula, svojstvena samo jednoj polovini čovečanstva!

Disciplina orgazma toliko je prisilna da zahteva bezmalo muklu tišinu erogenih podsistema tela (čmar, bradavice, zadnjica itd) da bi ih zadržala na njihovom mestu i u njihovoj specijalizovanosti: sve to od kopolucije pravi sistem »niske složenosti« koji se odlikuje jednim istim grčenjem, jednom istom opsednutosti redom, redom koji za muškarca predstavlja svrhovitost njegovog zadovoljstva i zadovoljstva da jednom za svagde završi sa svojom putenošću; redom koji je isto toliko postavljanje koliko i zapovedanje, tako da seksualni odnos izvršen u ovoj perspektivi zatvara pripadnike oba pola u odnos dominacije u kojem očigledno ispaštaju i jedni i drugi. Zato što mora nešto da »uradi« kad vodi ljubav (mora da »svrši«), muškarac ne dopušta, svom zadovoljstvu da taboruje ovde-onde, nego ga svrstava u hijerarhiju, zato što poslednjem ishodu daje vrhunsku vrednost on tu vrednost i izvlači iz samoga trenutka (u tom je smislu muška erotičnost religiozna, eshatološka, uparena prema cilju), zato što bi svaki zastranjeni ili perverzni pokret naveo na zaboravljanje završnog uživanja on i proglašava krivim te odbacuje uživanje trenutka (manj ako ne doprinosi pripremanju završnog grča). Jednim potezom, dakle, muškarac guši uživanje žene (ili ga svodi na jedan jedini, sopstveni orgazam), i u sebi potiskuje sopstveno višeobličje. Deleći seksualni čin na vrhunac i predigru, on automatski obezvređuje predigru, i prinuduje je da bude samo pratilac na putu, manje-više potčinjen središnjem neposredno utoljenom uživanju; rečju, u samu nutritivnu erotskog hedonizma prebacuje pogibelnu podelu trud /praznik, muka/nagrada, kazna/odmazda; »dobri ljubavnici« primaju zadatak srcu, turpijaju, rmbaju, trude se, ozbiljno shvataju svoju odgovornost; zahvaljujući čemu je sparivanje strpljivi rad čiji je izdatak, neposredno sagorevanje, orgazma.

(nastaviće se)

6. Rajh, *Funkcija orgazma*,

7. Rajh, *ibid.*, str. 88.

8. Mishel de M'Uzan, *La sexualite perverse*, Payot, 1972, str. 16-20.

9. Mary Jane Sherffey, *Nature et Evolution de la sexualité féminine*, PUF, 1976.

10. Tim se povodom možemo upitati koju sliku tela sadrži pojam praznjenja na kojem se danas zasniva čitava teorija orgazma. Istorijski gledano, znamo da se ideologija izlivanja, polazeći od istih pretpostavki, razlila u dva naizgled oprečna pravca: jedan ne odobrava prečesto ispuštanje tekućine života (»Ono što služi davanju života služi i njegovom očuvanju«, Bifon /Buffon/); a drugi ga slave kao oslobađanje (»Francuski lekar Arno de Vilnev (Arnaud de Villeneuve, 1235-1312) preporučivao je da se iz higijenskih razloga iz tela masturbacijom izbacuje stara semena tečnost koja bi posle dužeg zadržavanja mogla postati toksična; tako su mislili i drugi lekari; na primer Johans von Wesel (XV stoleće), Paul Zacchias (XVI stoleće) i Ch.—h. Marc (1771-1841), i Tiso (Tissot) lično, koji je podsticao gušenje masturbacije, govorio je 1766. o terapeutskoj masturbaciji, sumnjao da je potpuna čednost blagotvorna za sve i pridružio se Galenu koji je tvrdio da zadržavanje sperme ponekad izaziva bolesti«, Jos Van Ussel, *Histoire de la répression sexuelle*, Laffont, 1968, str. 196). Pošto je muško zadovoljstvo u suštini prelazno (proizvod semenu tečnost), iz toga je izveden pogrešan zaključak da svaki orgastički oset mora nužno biti praćen praznjenjem. Primećujemo da je nekad isto poimanje izliva tekućine imalo ulogu u obradu isterivanja davala iz veštica. Ceo se Rajh u zametku nalazi kod Hipokrata i Galena, a nama nedostaje »arheološka« istorija pojma praznjenja.

11. *Groddeck et le Royaume millénaire de Jérôme Bosch*, Champ Libre, 1974.

12. Na pozornica svih Life—shows, erotskih teatarata itd. muškarac je često primoran da ejakulira pred publikom, izvan partnerke, te sperma koja šiklja igra ulogu potvrde autentičnosti.

Iz: Pascal Brucknere et Alain Finkelkraut
Le Nouveau desordre amoureux, ed. du Seuil, Paris, 1977.